

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 102/05-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. apríla 2005 predbežne prerokoval sťažnosť KRÁLOVOPOLSKÁ, a. s., so sídlom Křížikova 68, Brno, Česká republika, zastúpenej advokátom JUDr. A. O., so sídlom B., Česká republika, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Obo 275/03 z 10. novembra 2004 a rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 19 Cb 53/02-79 z 11. apríla 2003, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť KRÁLOVOPOLSKÁ, a. s., o d m i e t a pre nedostatok právomoci.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. marca 2005 doručená sťažnosť KRÁLOVOPOLSKÁ, a. s., so sídlom Křížikova 68, Brno, Česká republika (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpenej advokátom JUDr. A. O., so sídlom B., Česká republika, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl.

46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Obo 275/03 z 10. novembra 2004 a rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 19 Cb 53/02-79 z 11. apríla 2003.

Zo sťažnosti vyplýva, že žalobca Královopolská strojírna Brno, a. s., sa žalobou z 29. apríla 2002 domáhal zaplata 1 468 700 Kč s príslušenstvom proti žalovaným I. SK RIA, a. s., a II. KRÁLOVOPOLSKÁ RIA, a. s., organizačná zložka podniku. O žalobe rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 19 Cb 53/02-79 z 11. apríla 2003 tak, že žalovaného v II. rade, za ktorého označil Královopolská, a. s., Krížikova 68, Brno, zaviazal zaplatiť 1 068 308,60 Kč s 0,05 % úrokom z omeškania za každý deň omeškania a súdne trovy 98 949,20 Sk; voči žalovanému v I. rade žalobu zamietol a vo zvyšnej časti konanie zastavil.

Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ odvolanie, v ktorom namietal, že nebol a nie je účastníkom konania vedeného pred krajským súdom pod sp. zn. 19 Cb 53/02, čo potvrdzuje aj žaloba, v ktorej je ako žalovaný v II. rade označená KRÁLOVOPLSKÁ RIA, a. s., organizačná zložka podniku, ktorá je organizačnou zložkou podniku KRÁLOVOPOLSKÁ RIA, a. s., a nie sťažovateľa. Sťažovateľ toto svoje tvrdenie opiera o zápis v obchodnom registri Okresného súdu v Trnave, oddiele Po, vložke 34 T, ako aj uznesenie krajského súdu č. k. 21 Cob 115/03-139 z 31. júla 2003, v ktorom je výslovne riešená otázka nesprávnosti zápisu týkajúca sa organizačnej zložky podniku KRÁLOVOPOLSKÁ RIA, a. s. Na tomto základe sťažovateľ v odvolaní namietal, že súd prvého stupňa rozhodol na nesprávnom skutkovom základe, pričom sťažovateľovi bola nesprávnym postupom krajského súdu odňatá možnosť namietat' nedostatok svojej pasívnej legitímácie, keďže v žalobe bol ako žalovaný v II. rade označený iný subjekt, pričom krajský súd nevydal uznesenie o zámene či pristúpení ďalšieho účastníka.

Dňa 14. januára 2005 bol sťažovateľovi doručený rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo 275/03 z 10. novembra 2004, ktorým najvyšší súd potvrdil rozsudok krajského súdu,

pričom v odôvodnení okrem iného uviedol, že „... Ak sú určité nepresnosti v označení účastníka, tie zavinil účastník. Nejde o iného účastníka, kde by k zmene mohlo dôjsť len v dôsledku zámeny účastníkov pripustenej súdom, ale nanajvýš o nepresné označenie, čo možno napraviť v právoplatnom rozhodnutí (§ 164 OSP), ak k tomu došlo“.

Sťažovateľ poukazuje vo svojej sťažnosti na skutočnosť, že je na základe fúzie právnym nástupcom pôvodného žalobcu Královopolská strojírna Brno, a. s., a ak by akceptoval argumenty odvolacieho súdu, bol by sám sebe veriteľom i dlžníkom. Skutočnosť je však podľa tvrdenia sťažovateľa iná. „Pôvodným predávajúcim bola obchodná spoločnosť Královopolská strojírna Brno, a. s. (ktorá zanikla k 30. 9. 2003 z dôvodu zlúčenia so sťažovateľom) a kupujúcim bol KRÁLOVOPOLSKÁ, a. s., organizačná zložka. V obchodnom registri Okresného súdu v Trnave je v oddiele Po vložke 34 T zapísaná organizačná zložka pôvodného zriaďovateľa KRÁLOVOPOLSKÁ, a. s., ktorá je podľa aktuálneho zápisu v obchodnom registri od 26. 5. 1998 organizačnou zložkou inej právnickej osoby než KRÁLOVOPOLSKÁ, a. s., a síce obchodnej spoločnosti KRÁLOVOPOLSKÁ RIA, akciová spoločnosť.“.

Podľa názoru sťažovateľa krajský súd a najvyšší súd označenými rozsudkami porušili čl. 1 ods. 1, čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 ústavy, a preto navrhuje, aby ústavný súd vo veci jeho sťažnosti vydal nález, „ktorým vysloví, že napadnutými rozsudkami boli porušené citované základné práva sťažovateľa a preto že sa rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 Obo 275/03 zo dňa 10. 11. 2004 a rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 19 Cb 53/02-79 zo dňa 31. 8. 2004 zrušujú.“.

Sťažovateľ v sťažnosti tiež žiada, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť rozsudku krajského súdu č. k. 19 Cb 53/02-79 z 31. augusta 2004 potvrdeného napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu.

II.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu

Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola a vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že smeruje jednak proti rozsudku krajského súdu č. k. 19 Cb 53/02-79 z 31. augusta 2004, ako aj rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo 275/03 z 10. novembra 2004.

Z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o ochrane základných práv a slobôd je daná vtedy, „*ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd*“. O odvolaní proti rozsudku krajského súdu ako súdu prvého stupňa je oprávnený rozhodnúť najvyšší súd, preto ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie označených základných práv sťažovateľa rozsudkom krajského súdu č. k. 19 Cb 53/02-79 z 31. augusta 2004 odmietol pre nedostatok svojej právomoci.

Časť sťažnosti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie označených základných práv rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo 275/03 z 10. novembra 2004, ústavný súd pri

predbežnom prerokovaní taktiež odmietol pre nedostatok právomoci podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, pretože sťažovateľ mal k dispozícii účinný prostriedok ochrany svojich základných práv v systéme všeobecných súdov, a to dovolanie podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku, ktorý uvádza aj samotný sťažovateľ, keď vo svojej sťažnosti tvrdí, že nesprávnym postupom krajského súdu mu bola odňatá možnosť namietat' vo veci nedostatok pasívnej legitímácie, keďže v žalobe bol ako žalovaný v II. rade označený iný subjekt, pričom krajský súd nevydal uznesenie o zámene či pristúpení ďalšieho účastníka. Sťažovateľ však podanie dovolania nevyužil, hoci, ho mal a mohol využiť; táto skutočnosť vylučuje právomoc ústavného súdu, pretože táto je podľa čl. 127 ústavy subsidiárna vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo už bez právneho významu zaoberat' sa žiadosťou o odloženie vykonateľnosti napadnutých rozhodnutí.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. apríla 2005